

ΕΝΑ ΥΠΕΡΟΧΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΑΙΜΑΡ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ο μόλις 16 χρόνων γυιός του παπασέρου και βασιλικούτου Κασιτανού άρχοντος δόν Ραυόν Γκαριλλας ντε Σααδέρρα, ό δρητικός κι ά τρώμενος Ραφαέλ, γαρτσιάζει μιά μέρα ό Ένα ύποστο σπίτι, λίγο έξω από την πόλι Χερμοζιλιο, και γάνει ένα μεγάλο χρηματικό ποσό. Πεισιματωμένος γιά την κακοτυχία του στά γαρτζιά και πεισιματωμένος κατά του οικοθεσπού, βάζει φωτιά στό σπίτι, τό πυρπολεί και κατόπιν μπαίνει στην Χερμοζιλιο, καθάλα ό Ένα ύπεροχο μισοαγριο άλογο, που κάλ-

ράλ μαστρο-Ευσέθειος!... Είγαν πεθάνει; Τους είγαν αιχμαλωτίσει οι Ίνδοι; Τους έσπάραξαν τά θηρία; Μυστήριο!...

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η "ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ,"

Η ΕΡΗΜΙΣ ΤΗΣ ΣΦΑΓΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΟΛΕΘΡΟΥ

Πρός δυσμάς τών Ήνωμένων Πολιτειών τής Βορείου Άμερικης, πέρα άπ' τόν ποταμό Μισισσιππή, έκτείνεται μιά άπέραντη κι άνεξερεύνητη έκτασις. Άπόλυτη έρημιά άπόλυεται στις άκατοίκητες, άνεξερεύνητες και παρθένες άκόμη εκτάσεις, τις πιό έκτεταμένες κι από πολλά άκόμη μαζί Ευρωπαϊκά κράτη. Στα σκοτεινά και μυστηριώδη δάση τής γούρας ατής, άήμερα θηρία και δηλητηριώδη φείδια έχουν έγκαταστήσει τά λημέρια τους. Και στά άγανή λειβάδια τής ζού' σέ πρωτόγνωη κατάστασι—θόσκονας στην παχυτάτη κι δόδροση χλόη των—άπειρες άγέλες μισοαγριών άλόγων, θουβαλιών και ζαρκαδιών.

Τά λειβάδια και τά δάση ατά γίνονται, κατά την έποχή τής Ιστορίας μας, καθημερινό πεδίο λυσσαλέων συμπλοκών, ύποπλων ένεδρών κι άμειλίχτου άλληλοεχθρικού πολέμου μεταξύ κάθε λογής έπιβρομιών. Ή αιμοχαρείς φυλές τών Έουθροδέρμων—Κρίξ, Δελαουάροι, Οζάγοι, Κομάγγια κλπ.—άλλη λουφαρίζονταν με τους λευκούς κυνηγούς, τους τυχοδιώκτες, τους ληστές και τους κακοποιούς, που ελογωρούσαν στις πάλμπουτες ατές έρημιες.

Ήσαν τά τέλη Σεπτεμβρίου του 1837, μινός τόν όποιο οι Έουθροδέρμοι όνομάζουν «Ίνδικί Κιζίς», δηλαδή «Φεγγάρι τών φύλλων που πέφτουν». Σε μιά άγριοσιπιά τών έρημων αυτών έκτάσεων, και κοντά σέ μιά ζωρή φωτιά, καθόταν ένας νεαρός άκόμη άντρας.

Τό πρόσωπό του και τά χαρακτηριστικά του τόν έδειχναν λευκό. Μόλις ήταν 35—36 ναόνων. Ή στερνές βιος άντίνης του βίλιου που κόντευε να θασιλέμη, φώτιζαν μερικές θαυότατες χρύδες στό πλατύ μέτωπό του, ή όποιες πρόσθεταν άρκετά χρώνη άκόμη στην ηλικία του.

Τά χαρακτηριστικά τού προσώπου του ήταν όμορφα. ευνενικά κι έδειχναν την ύπερσέσηση έκείνη άνεαστοσία τού χαοκίππος και την άγρία ένεργητικότητα, τις όποιες γαρτζέ στην άθρωπο ή νομαδική και πρωτόγνωη ζωή. Τά μαύρα μάτια του,

στεφανωμένα με παγεαία φουδια, είναι συνήθως μιά λυκεαία και μελανολική έκφρασι, ή όποια μετρίαιε κάπως τό άστροασθολιμιά τών και τή ζωηρόδα τών. Προσθέστε τόσα σ' ατά Ένα πόσοσο άλλόκοτα γλαυό, γένεια πυκνά και μαυροποαίονια, κομισσασαία υψηλή λυνεση και άκτιμωσασα στίβαση, και θάγεται δλοκάθαση την εικόνα τού έκλεκτού αούτου τέκνου τής ζούγκλας.

Ο άθρωπος αούτος ήταν κυνηγός.

Ο, τδδειγμα φανερά αούτό μιά περιφήμη καραμπίνα κι Ένα ζεννάσι δικασσά πιστόλια, άνοουπιμένα πλάι του. Άπ' τή ζώνη του κρεμάντασαν δυό κούφια κέρατα θουβάδου—Ένα γιά τά σκάνια και τό άλλο γιά τό μπροσόνι και στό γέλι του κοαρτός Ένα μακρόμασοδο τουερέ μαγατί, τό όποιο άκόνιζε τή στιγμή αούτη ποασεγτικά.

Άξασα τινάγτηκε δοθός. Διώοθρος επάνο στό φωτιά Ένα παγύ μπουτι ζαρκαδιού πορασσιένο σέ σουβλι. Έστισε γύρω του ποασεγτικό αούτι σπούς ύπόπτους κι άορίστους μισόνοους τής έσέμου κι ύστερα προχώρησε κι άπέσυρε από μιά σιδερένια παγί-

πάζει δαιμονωμένα. —Πιάστε τον!... φανάρον ό διαβάτης. —Ένας βουκόλος, ό Κορνέιο, έτοιμάζεται πράγματι να του ριέη τό ελάσο του, μιά ό Ραφαέλ πηδά από τ' άλογό του, τόν σφάζει σάν τραγί και γάνει έστισση από τά μάτια του τρουμανιένου πλθούς. Ο δικαστής τής Άρισσις δόν Ίνλικο Τουμένος Άλυπαδούτε φτάνει έπί τόπου, μβαίνει τί συνέθη και ξεκινάει με δέκα άστροφολάκας πόνουλορη γιά τό μεγάλο ύποστατικό τού κέντρου τού Ραφαέλ, τού δόν Ραυόν. Στο βρόμο βιος τόν πάει, μέσα στην έρημιά, μιά τρωεή Ρύελλα. Οι άστροφολάκας σκορηζόν και γάνονται από μπρός του τρουμανιένου. Μιά ό δικαστής συνεχίζει τό βρόμο του μέσα στό γαλασιό και στους κερούσις και φτάνει τέλος — γύνη ταΐ — μπρός στην πόλη τού ύποστατικού τού δόν Ραυόν. Έκεί δυό ζαγκουάρ τού ριχόνται, βουχάμενα άγρια. Τού Ένει πνέει κιάσσε τό άλογο. Μά αούτη τί στιγμή άνοιγει ή πόλη τού ύποστατικού και εμφανίζεται ό δόν Ραυόν, που άκούσε τό θόρυθο, κρατώντας μιά δικανη πιστόλια. Στο φωτισια μιάς άστραψής, ό δόν Ραυόν βλέπει τί συμβαίνει, σκάνεται τό ζαγκουάρ και παίρνει άναίσθητο μέσα στό σπίτι τόν δικαστή. Σε λίγο ό δικαστής ανέρχεται και έτοιμάζεται να προήη στη σόλλημη τού Ραφαέλ, ώς έμπροστώ και φουάσε. Ή μητέρα τού νεού, Ίνδη πρηνκίτισσα πρό τού γάμου της, άσασα και μεγαλέκαρη, λιθοβαμεί από την ταραχή τής Έπεισθαίνε βιος ό δόν Ραυόν, βάνει κρυφοπόδα τό γυιό του και άποσφύεται με τό δικαστή σ' ένα δωμάτιο, όπου κρυφοπόδα τό δικαστή άρα. Τι λένε : Κα νές δέν έξέει. Όλοι είναι άνήνοχοι και έντρομοι. Τέλος ή άσκήφια ατή τελειώνει. Ο δικαστής περνάει τή γύνη του στό ύποστατικό και την άλλη μέρα φεύγει. Ο δόν Ραυόν κούσιεσ μετώ του τό ζήτημα τού γυιού του. Ο Ραφαέλ δέν δέν παραδεθή στη δικαιοσύνη. Οά τόν δικαστή βιος ό θιος ό πατάρρας του, κι αούτι είναι τό πιό τρωερό, τό πιό φοικαδες γιά τόν νεαρό ένκλημιάται... Πράγματι, ό δόν Ραυόν βικάει και καταβικάει τό γυιό του να ζήση μακρά από τους άνάσθους, στην άγρια ζούγκλα, όπου τόν μετατρέπει και τόν φέρνει άλοουαγο. Μόλις τό μβαίνει αούτι ή μητέρα τού νεού, τρελλή από άπειλίσια, φεύγει κρυφά με τόν επιστάτη, γιά να βρή τό παιδί της.

(Συνέχεια έκ τού προηγούμενου)

Τό θρόαδύ αούτης τής ίδιας ήμέρας, θλιβερή άναστάτωσις θασιλέυε στη γαβιένια ντέλ Μιλγάγκρο.

Ή δόνα Ζεσουσίτα κι' ό μασοράλ δέν είγαν επιστρέψει άκόμη, άπ' την πρώην λαθραία έκδρομή τους, κι' ό δόν Ραυόν έξάλλως ξεσήκωσε όλο τό ποροσπικό τού στό πόδι.

Πολυάριθμες παγεαίες άπό έντολους πόνους και δακορούρος όργανώθηκαν άμέσως. Καθάλλα στα άλογα τους, και με δαδια άναμμένα από γέλι, έβρισαν όλονυχτίς την έρημιά τριγύρω, άναζητώντας τή δόνα Ζεσουσίτα και τόν μαστρο-Ευσέθιο.

Κατά τά έημερώματα και σέ σημείο πολύ μακρυνό άπ' τή χαθιένια, πρώτος ό δόν Ραυόν άνακάλυψε άνατριχιασιένος τό πώμα τού άλόγου τής γυναικάς του. Ήταν μισοσφραγιένιο άπ' τά θηρία, και τά γαλιότρια με τή σέλλα έλειπαν.

Άπελπιμένους, κερασυμένους άπ' τή συμφορά του, τράβησαν.

—Θεέ μου, μήπως άργίζει από σήμερα ή σκληρή μου τιμωρία;... Γυναικά μου!... Παιδί μου!... Ποθ θοισκεστε, άγαπημένες μου ύπάρξεις;...

Δακρόθρεγτος πειά, ό σιδερένιος έκείνος άντρας, έβωσε τή διαταγή τής επιστροφής στη χαθιένια...

Έθδοιάδες, μήνες, χρόνια κύλησαν άπ' τή μοιραία έκείνη ήμέρα. Τίποτε βιος δέν άκούσθηκε. Ικανό ν' άνασκήωση λίγο τόν μυστοπόδη πέπλο, ό όποιος σκέπασζε τά πένθια γενοάνα που άσπυνηθήκαμε πιά πάνω Κι' έτσι, παρ' όλες τις δασατήριες έρευνες που συνεχίζονταν άπ' τόν δόν Ραυόν έντομηταυό άκάταπασα, κανένας δέν μπόρεσε να μβήη τί είναι άπογίνει ό Ραφαέλ, ή μητέρα του κι' ό μαδού-

Ο άθρωπος αούτος ήταν κυνηγός...

δα έναν κάκτορα ποδχε πιαστή ο' τότη.

"Άρχισε τότε να γέρνει το πολύτιμο τομάρι του ζώου, γονατιστός στο ένα πόδι. "Από καιρό σε καιρό, έπιπρούσε τη βοσκή του υπέρχον άλλων, δεμένων εκεί παράμερα, κι' ύστερα συνδαιλούζε τη φωτιά συχνά, για να έμποδίζη την άνοδο πυκνού και προδοτικού καπνού στα ύψη.

Ξαφνικά ή άγρυπνη ματιά του αντίκρισε τα κεφάλια των δυο άλλων, ενώ παραστών τη γλήνη και να σηκώνονται ψηλά με άνησυχία, ενώ τα αυτιά των σπληνώντουσαν άθρια και προσεχτικά. "Αν και κανένας ύππος θόρυβος δεν άκούγεται άκόμη, ο κυνηγός με έτοιμότητα πούδειχνε μακρά πείρα και καθημερινό χαροπάλευμα στις έρημιές και στους κινδύνους έκείνων των μερών, έαπλώθηκε παρεμβών με την κοιλιά κατάχαμα κι' άθόρυφα, άπλωσε το χέρι του και χούφτωσε την καραμπίνα του.

"Ο άλλωτος κρωγμός μιας καρακάδας άκούστηκε τότε να θγαίνει από το θάθος ενός στενού μονοπατιού, πούσκικε στα δυο μά πυκνή λόχη, κι' ο κρωγμός αυτός έπανελήθη τρεις φορές, —όσο Ισα χρονικά διαστήματα. "Ο κυνηγός μας χαμογέλασε, άκούσιμος άτάραχα πλάι του την καραμπίνα του και ηηδόντας όρθος πλίσαισε τη φωτιά άμερίνια τώρα, κι' έστρεψε το σουβλι με το μισοψημένο μπουτί άπ' την άλλη μεριά.

Σχεδόν άμέσως θόρυβος εφερόχων υποπαίνει άκούστηκε πλάι του, τα ψηλά χορτάρια παραμέρισαν θιαια, κι' ένα ζευγάρι πελώρια, θαιυιάσια τσασπανάσκυλλα ρίχτηκαν έπάνω του με χαρούμενα γαυγίσματα.

"Ο κυνηγός, άφού τά χούψεψε λίγο, άφού άπαλλάχτηκε με κάποια δυσκολία άπ' τις θωπιές των, κι' άφού θεσπαιώθηκε πώς τά άλογα—καθησυνασιμένα πειά—ξανάσχισαν το θόσκημά των, κύτταε κατόπι προς το θάθος του μονοπατιού. "Η ματιά του θυθιζόταν στα μισοσκόταδο του σουρωπίωματος και το πρόσωπό του φανέρωνε πώς κάποιο περιμένο άκόμη να φανή.

Πραγματικά, ένα άστρο ψηλό, λιγνό, εύκνητο, με ελικρινή και ζωπή φυσιογνωσία, παρουσιάζτηκε ξαφνικά άνώμαλα άπ' τους θάυλους. "Ο νέος αυτός ήταν μόλις 22 χρόνων, ψημμένο έπίσπε άπ' την τραχεία ζωή του ύπαιθρου. Φανίνταν άντρας σωστός, μά και παιδί συγγόνος.

Δέν έθγαλε μιλάει, μόλις φάνκε. Μά ούτε κι' ο σύτροφός του ο πιο ήλικιωμένος, ο κυνηγός μας δηλαδή, ξεστόμισε λέει. Μονάχα θιαστικοί κι' οι δυο δυνάμισαν τη φωτιά του μισοσθύνε άπ' το λίπος του ψημμένου πειά μπουτιού, και στο έρωθροπό φως της στρώθηκαν κατάχαμα κι' άρχισαν να τρώνε θουθοί.

Το σκοτάδι άπλωνόταν τώρα πηχτό γύρω τους, γιατί στις γεωγραφικές έκείνες ζώνες ή νύχτα διαδέχεται γρήγορα την ήμέρα, κι' ή ήμέρα τη νύχτα γύρω των, στο βάθος και στις έρημιές, άκούγόντουσαν φριχτά τα ουρλιασίματα των θηρίων πούθγαυαν ήπεινασμένα άπ' τις φωλιές των.

Οι κυνηγοί, άφού χόρτασαν την πείνα τους, άναψαν τις πίπες των. "Εστρεψαν ύστερα τις πλάτες τους προς τη φωτιά, για να ιην τους θαμπώνη τα μάτια ή λάμψη της κι' άρχισαν να καπνίζουν μακάρια. Διαρκώς άμλητο, με το θέλημα τους θυθισμένο προσεχτικά στις γύωο σκοτεινιές, έτοιμοι να ξεχαρισούν και να ύποδεχτούν κατάλληλα τών τυχόν άπεπθύμητο επισκέπτη πού θα εφεύτρωνε άπ' τις λόγχες άπροσδόχητα, «χολούρευαν». Κι' ήταν δικαιολογημένη αυτή ή μακροσύνη των, ύστερα άπ' την έπισημη και τραχεία δουλειά της ήμέρας.

"Λοιπόν;... έλεπε ξαφνικά και λακωνικά ο πρώτος—και πιο ήλικιωμένος—κυνηγός μας.

"—Είγες δίκιο, Μεγάλη Καοδιά!... άσπρόκρηκε ο νεώτερος. Πέσαμε πολύ δεξιώτερα στο δρόμο μας, και γι' αυτό χάσαμε τά ίχνη των!...

"—Άχ, μωρέ "Ανοιχτόκαρδε, έσύ τά φταίς!... έλεπε ή Μεγάλη Καοδιά. "Ημουν θέβαιος άπ' την άνοχη, ότι θα τη παθαίναμε έτσι!... Είσαι άπ' τών Καναδά έσύ και παρασύρεσαι ότι τις έκει συνήθειες του άνηροποκνηγούτου... Δέν σέφτηκες καθόλου, ότι ή εδω ουλές τών "Ερωθρόδεριων έχουν πολύ πιο διαφορετικές συνήθειες άπ' τούς "Ιοοκούα του Καναδά, οι όποιοι έρημώνουν έκει τά μέρη σας!...

"Ο "Ανοιχτόκαοδος έσκυψε το κεφάλι μισοαντροπισσμένος, νοιώθοντας κι' αυτός πόσο έινε δίκαιο ο πεπειραμένος σύτροφός του. "Εκείνος όμως, μη θέλοντας να τών λυπήρη περισσότερο,

έξακολούθησε άδιάφορα:

"—Έχ, άς τά άφήσουμε αυτά τώρα, γιατί δέν έχουν σημασία!...

Το πών έινε να μάθουμε ποιοί άκρίβως έινε οι κλέφτες μας!...

"—Τους έρω... έλεπε ο "Ανοιχτόκαρδος άπλά.

"—Διάολε! Και δέν τό λές άπ' την άρχή!... ξεφάνισε ή Μεγάλη Καοδιά, βάζοντας την πίπα άπ' το στόμα του. Ποιοι έινε λοιπόν αυτοί οι "Ερωθρόδεριοι, πού τόλησαν να κλέψουν τις μακαρίνες, με το δικό μου ήβιατορη σημάδι;... παιδιές;...

"—Οι Κουάγγα!...

"—Τά ψωροζαρκάδα!... ουρλιαξε πιο θυμωμένη ή Μεγάλη Καοδιά. "Άκούς έκει να μάς σουφρώσουν, χτές τη νύχτα, τις έξεκα πιο καλές παγιδες μας!... Θα μω πληρώσουν άκοιβά, φιλε μου, αυτή τη θρασύτητα τους... "Άλλομω αν τους άήνω άτιμώρητους... Θα μάς ρεζιέψουν παντού, θα μάς πάρουν τόν άέρα, και θα ψοφήσουμε άπ' την πείνα ύστερα, μη θρισκοντας εστε χλωρό κλαδί για να καθήσουμε!... Και πού θρισκονται τώρα οι φιλαράκοι!...

"—Νά μόλις λίγα χιλιόμετρα μακρύτερα μας!... έλεπε ο "Ανοιχτόκαρδος. Έινε καμμία δωδεκαετία από δαυτούς... "Ηρθαν έπίτηδες για πλάτακο, και τώρα—σύμφωμα με την κατεβυθιση που ήσαν—ραίνεται πώς ξεχαρισούν στα θουατά τους!...

"—Άι! ο διάολος να με πάρη, αν φτάσουν όλοι τους ζωνταίοι έκει πέρα!... μούγκρισε ή Μεγάλη Καοδιά, λαοροκτιζοντας με σημασία την καραμπίνα του. "Ηθέλα ώστόσο νάξερα ποιο θρωμώκυλο έινε καπετανίος αυτού του μπουλουκιού τών κακούργων.

"—Χαγαγά!... έμπηξε τά γέλια ο "Ανοιχτόκαρδος. Κι' εδω έίσαι τυχερός, φιλε μου... Τόν έρω!...

"—Τόν ξερείς;... φώναξε με λαχτάρα ή Μεγάλη Καοδιά. Λέγε λοιπόν ποιος έινε.

"—Έινε ο Νεχού-Νουταχ!... "Ο "Αποκόφυλος!...

"Η Μεγάλη Καοδιά φράζε μούλις άκουσε το όνομα αυτό. Πήδησε όρθος, χούφτωσε με λύσσα την καραμπίνα του κι' άφείζοντας κυριολεκτικώς, ξεφώνισε:

"—Καταραμένο παλντομάρο, θα λογαριαστούμε έπίτελους!... "Από καιρό, σύτροφε, τά μόκσεν εν του (τά κυνηγόσκυλα του) φερμάρον έκει πού φερμάσουν και τά δικά μου. "Από καιρό κλέβει το κυνήγι πού σκοτώνουμε έμεις, κι' από καιρό με προκαλ... Μά τώρα θα μω τά πληρώσει όλα μαζί, έπίτελους!...

Σύντομα ώστόσο ή νέος γαλάρωσε τόν ταραχμένο ήμιστιισμό του κι' άοισσε να καταστέλλη τα άαστατωμένα νεύρα του, σαν να νητροπών για την ταραχή του. Στο τελευταίο, πύ ήσασε, γαλήνης πειά, έαπλώθηκε πάλι πλάστον "Ανοιχτόκαρδο, κι' άρχισε να κρηιπή την πίπα του θουθοί.

"Η συνδιάλεξη τους κήτικε έτσι, για λίγη ώρα. Οι δυο κυνηγοί φανόντουσαν θυθισμένοι στις διγές τους ο καθένας σέκειες και μονάχα το τρισσμα του κλαυδού πού καίγονταν στις πίπες των τάραξε τη θαειά σιγαλιά δολογυρά τους.

Πρώτος ο "Ανοιχτόκαρδος διέκομη τη σιωπή, στρέφοντας προς τόν σύτροφό του και λέγοντας του:

"—Νά φυλάξω πρώτος θάρδια!...

"—Όχι!... μωμυόρισε ή Μεγάλη Καοδιά, με ύφος σκεπτικό. "Έσύ κοιμήσου... "Όταν κουραστό, θα σε ζυπνήσω!...

"Ο "Ανοιχτόκαρδος, άμλητος κι' ύπάκουος, σούσχηκε ως τη φωτιά και πλάγιασε κοντά της, ιην άργώντας καθόλου να θυθιστή σέ θαθών και γαλήνιο ύπνο.

"Η Μεγάλη Καοδιά, πάλι, διπλασιάζοντας την προσοχή του, έμινε άγρυπνος όλη τη νύχτα. "Η τρωσφή στογή του για τών νευρατισμένο σύτροφό του, την έπιπόδισε να τών ευπνήση. Κι' έτσι, όταν κατά τά θαειά γαυγίσματα ή κοικοθαγία χαρπίσει με πόδοναρος κρωγμούς την προσεχή έμφάνιση του ήλιου, ή Μεγάλη Καοδιά, τινάζοντας το μωδισσασμένο άπ' την δλονυχτία άκνηπία κορμί του, άγγιξε διάλαφρα τών "Ανοιχτόκαρδο και το έλεπε:

"—Όρα έινε... Σήκα!...

"—Έτοιμος!... μωμυόρισε έκείνος ζυπώντας και τινάζοντας πασειθός όρθος.

Σέλλωσαν στη στιγμή τά άλογα των, κατέβηκαν την έλαφρή καταποσία την όποία σνημάτιζε σ' αυτό το σημείο ή πεδιάδα, κι' ύστερα προσεχτικά, με φερμάσιμα άπαρόλληγοτα σαν τών σκυλίων τους—τά όποια προπορευόντουσαν—ρίχτηκαν στα ίχνη

Οι "Ερωθρόδεριοι του πούλησαν τα μαγαζια τους.

των Κομαγών.

Τη στιγμή εκείνη ο ήλιος ξεπρόβαλλε πειά αχτινοβόλος στον ορίζοντα, και σκορπώντας το μισοσκοτάδιο φώτιζε την πλάση με το ζωγόνο και παρηγόριο φως του.

II

ΠΟΙΟΙ ΉΣΑΝ ΟΙ ΔΥΟ ΚΥΝΗΓΟΙ ΜΑΣ

Αφίοντας προσωρινά τους δυο κυνηγούς μας, ενώ εξακολουθούν την Ιγληλασίαν των εναντίον των Έρυθροδέρμων Κομαγών, ως πούμε δυο λόγια σχετικά με το παρελθόν τους. Πρέπει να τους γνωρίσουμε καλύτερα, γιατί πρόκειται να παίξουν σπουδαιότατους ρόλους στο άληθινό δράμα, το οποίο άφηνόυμεθα.

Η Μεγάλη Καρδιά, ο σιδερένιος κι' ευγενικός αυτός άντρας, τον οποίο περιγράψαμε πιο πάνω, είναι ο γνωστός μας Ραφαέλ! Ο Ραφαέλ, ναί... Ο νεαρός γιος του δόν Ραμόν Γκαρλίλια!

Στις άπέραντες αυτές έρημιές της Βορείου Αμερικής, στις όποιες επί τόσα χρόνια τώρα κυριαρχούσε τρομακτικός για όλους, ήταν πειά γνωστός με το τωρινό όνομα το «Μεγάλη Καρδιά». Κανένας δεν ήξερε το παρελθόν του, την πατρίδα του, το πραγματικό του όνομα. Το πιο μεγάλο και θαυό μυστήριο σκέπαζε τα πρώτα χρόνια της εμφάνισής του σ' εκείνες τις άτέλειστες έρημιές!...

Μιά ήμερα—πρό 18 ως 20 χρόνων—μερικοί κυνηγοί, γέροι τώρα, είχαν συναντήσει στις άγρες του ποταμού Άρκάνας ένα παιδοπούλο μελαγχολικό, άσυνήθιστης άμως ρώμης και σβελτής, το οποίο καταγιόταν να στήνη παγίδες για κάστορας. Έί λίγες και άσκαυικές έρωτήσεις που του άπηύθωναν—ποιός ήταν, από πού ήταν, πώς λεγόταν, κλπ.—έμειναν άδες δίχως καμιά άπάντηση εκ μέρους του. Κι' οι κυνηγοί εκείνοι, τέκνα λιγύλογα της έρημου κι' αυτού, μαυτιόνοντας στη σιωπή και στις έπιφύλαξεις του νεαρού κάποιου σοβαρό ίσως μυστικό του, δέν έπέμειναν περισσότερο.

Από τότε, το παιδί αυτό ζούσε όλομόναχο στις έρημοσιές των άσων και των λιβαδιών εκείνων. Ποτέ του δέν ζευγάρισε με άλλους κυνηγούς, αντίθετα με τη γενική συνήθεια, και ζώντας όλομόναχο άντιμετώπιζε κ' όλομόναχο τους κινδύνους και τις στερήσεις της τραχείας ζωής του.

Τά χρόνια περιούσαν και το παιδί μεγάλωνε. Πάντα με σκετινασμένο όθος ο Ραφαέλ, πάντα μελαγχολικός και θλιμμένος, άπόφευγε συστηματικά τους όμοιους του. Και πάντα άμως ήταν έτοιμος να συντρέξει, με θαυμαστές, σε έπιδειξιότητα και ρώμη, έπειθάσιες του—κάθε φορά που κινδύνευαν εκείνοι στα κολασμένα αυτά μέρη—και άπειρες φορές φάνηκε όλοπρόθυμος να θυσίασει και τη ζωή του άκόμη για να τους σώσει. Ύστερα, μόλις ο κίνδυνος περιούσε και πριν προλάβουν καν εκείνοι να του έκφράσουν τη θαθεία εύγνωμοσύνη των, έ νεαρός κυνηγός μας σπρηούζιζε θίατα το άλογο του κι' εξαφανιζόταν. «Εστίνε σε άλλα μέρη τις παγίδες του κυνηγούσε άλλου, χατόταν άπ' τα μάτια των ανθρώπων που ευεργέτησε...»

«Η Μεγάλη Καρδιά!...»

Το άπην πασιγινόστος πειά ο Ραφαέλ. Κανένας δέν ήξερε το έληθινό όνομα του και το παρελθόν του, όλοι άμως ήξεραν την φημισμένη έπιδειξιότητά του, την γενναιοσύνηα του, τον άφάνταστο ευγενικό χαρακτήρα του και την τρομαχτική του ρώμη. Τόν σεβόντουσαν, τον λάτρευαν και τον έτρεμαν όλοι, κυνηγοί και θουκόλοι, Λευκοί, Έρυθροδέρμοι, μιγάδες, Ισπανοί κι' Αμερικανοί τυχοδιώκτες και γενικά όλοι οι μεσοάριοι αυτού περιπλανώμενοι κάτοικοι των άπέραντων εκείνων έρημων!...

Κάθε χρόνο, κατά τών Οκτώβριον πάντα, η Μεγάλη Καρδιά εξαφανιζόταν μυστηριώδως, για έβδομάδες όλόκληρες. Κανένας δέν ήξερε που πήγαινε, κι' όταν εξαφανιόταν πάλι στις συνήθισμένες έπικινδύνες άσολιές του, το πρόσωπό του ήταν πιο σκετινό και πιο θλιμμένο από πριν.

Μιά χρονιά—πέντε χρόνια ακριβώς, ποιν άπ' την έποχή της ημερικής διηγήσας μας—ο Ραφαέλ ήλθεσε, κατά το θνάβου μιας καλοκαιριτικής ήμέρας, να στήση τις παγίδες του στην άγρη κάτοικο ποταμού.

Ενώ άμως καταγιόνταν στην κοπιστική αυτή δουλειά του, ξεγύρισε άνάμεσα άπ' τις πυκνές καλλιές της άγρης τη φωτιά μιας κατασκήνωσας Έρυθροδέρμων. Στήλωσε τότε προσεχτικά κι' άνηγα τη ματιά του, κι' εκείνο που είδε τόν έκανε να σκιστήση.

Ένας Λευκός, ήλικίας μόλις 16—17 χρόνων, ήταν δεμένος σ' έναν στύλο νερά. Άντικρυ του, και σε άπόσταση λίγων μέτρων, άρκετοι Έρυθροδέρμοι του πετούσαν σημαδέυοντάς τον τά μαχαίρια των, τά όποια καραωνότουσαν πλάι του κι' όλόγυρο του στο στύλο. Ήταν πανερό πώς ήθελαν να τόν τυραννήσουν φοιχτό τον δυστυχισμένο, πριν τόν θυσιάσουν τελειωτικά στην άμογαρή δίχια τών. Ο Ραφαέλ, ή καλύτερα η Μεγάλη Καρδιά, γιατί έτσι θά τόν λέμε πειά, παρασφύρηκε τότε μονάχα άπ' τόν οίκτο που τού ένέπνευσε ο άμοιρος νέος. Και δίχως κάβλο

νά σκεφθή τόν τρομερό κίνδυνο στον όποίο ριχτόταν, άρμησε με πηδήματα ζαρκαδιού, διάθηκε άστραπιαία την κατασκήνωσι και τοποθετήθηκε μπρος στο δέμενο κορμί του θύματος, προφυλάσσοντάς το έτσι με τά στήθη του.

Οι Έρυθροδέρμοι αυτού ήσαν της φυλής των Κομαγών. Ζαλιωμένοι άπ' την άπότομη κι' άπροσδόκητη εμφάνισή του κυνηγού, άπόμειναν για λίγες στιγμές με άνοιχτό στόμα κι' άκήνη, μπροστά σε μία τέτοια άνηκουστή τόλη. Μά η Μεγάλη Καρδιά έντομεταξύ, και δίχως να χάσει καιρό, τράθηξε το μαχαίρι του, έκοψε τά δεσμά του θύματος, και δινόντας του το κατόπι, μούγκρισε:

—Χούφτωσε το νερά, παλληκάρι μου, κι' έτοιμάσου... Άς τουλήσου με τουλάχιστον το τομάρι μας, όσο πιο ακριβά μπορούμε!...

Άν κι' οι Λευκοί έμπνέουν πάντα έναν έντοτικο φόβο στους Έρυθροδέρμους, ώστόσο οι Κομαγών εκείνοι πολυάρθριοι καθώς ήσαν, γρήγορα συνήλθαν άπ' την πρώτη κατάπληξή τους. Άρμησαν λοιπόν, με άγριες κραυγές και με μανιδική άνεμιοματα τών κονταριών τους κατά τών δυο Λευκών, με πρόθεση φανερή να τους σπαράξουν.

Σφαιρικά άμως κι' άπροσδόκητα σταμάτησαν έκθαμβοι. Καθώς παραμέρισαν άπ' τη φωτιά, η λάμψη της φωτίσε άπότομα τά πρόσωπα των δυο Λευκών κι' οι Κομαγών λαχανιάζοντας από ευλαδική έκπληξη, μωρμούρισαν άναμεταξύ τους:

—Η Μεγάλη Καρδιά!... Ο γενναίος χλωμός κυνηγός!...

Ο άρχηγός των Έρυθροδέρμων, ένας σιβαρός Κομαγής, μόλις εκείνη τη χρονιά είχε διαθεχτή τόν άποθανόντα φυλάχο πατέρα του. Πρώτη λοιπόν φορά κατέβαινε τώρα στους κάμποους του Άρκάνας για έπιούρη, άπ' τά όρεινά λημέρια της φυλής του κι' έτσι όποτε της Μεγάλης Καρδιά ήξερε, που τόσο την σεβόντουσαν και την φοβόντουσαν οι Κομαγών, ούτε τά έκπληκτα ξεφωνήτα των συντρόφων του κατάλαβε. Γι' αυτό, ποτιώμενος άπ' τόν πατέρα του με μίσο άποπνοτο έναντιον κάθε Λευκού, ο Νεγού-Νουτάχ, ο Άητοκέφαλος δηλαδή—όπως λεγόταν—είχε όρκειση να τους ξενοτιών άμειλιχτα, όπουδήποτε κι' όπωδιόηποτε τους συναντούσε!...

Έξαλλος λοιπόν από λύσσα κατά των παλληκαριών του, γιατί νόμισε τους ευλαδικούς διαταγόνους τόν για δειλία, άρμησε όλομόναχο και με ύψωμένο το κοντάρι του έναντιον της άτάραχης Μεγάλης Καρδιάς.

Μά τότε, κάτι το άλλόκοτο έπακολούθησε: Οι Κομαγών ριχτήκαν άστραπιαία έπάνω στον φυλάχο του, τόν άφώπλισαν τωρ' όλο τόν σεβασμό που ασθανότουσαν γι' αυτόν, και τόν κράτησαν ύστερα άκίνητον, σε τρόπο ώστε να μη μπορή να έπιχειρήση τίποτε το έγθρικό έναντιον των δυο Λευκών!

Η Μεγάλη Καρδιά ευχαρίστησε με θερμή, μά και με λίγα λόγια τους Κομαγών. Ύστερα, συνηθισμένος πάντα σε γενναίους γευσιοουίες, συμάζεψε μόνος του τά όπλα του Νεγού-Νουτάχ από χάμο και τού τά πρόσφερε. Εκείνος τά πήρε σκυθρωπός, άποτραθήγηκε παράμερα, κεραυνομένος για το ξευτελιστικό του πόνημα, και δέν έπαυε να ριχνη ύπουλα κι' άπαισία θλέμματα προς τόν ιπτικό αντίπαλό του.

Η Μεγάλη Καρδιά είχε παρειώδως προσέξει τά λοφοκτυγμάτα αυτά του φυλάχου. Ένθουσιασμένος άμως, γιατί είχε σώσει μια άθραυτη ζωή από φοικαλέον κίνδυνο, περιωριστήκε να σπικήση περιφρονητικά τους άμους του.

—Σας ευχαριστώ, φίλοι μου!... έπτε απλά και για τελευταία φορά στους Έρυθροδέρμους, και πιάνοντας ύστερα άπ' το χέρι τόν νεαρό πρών αιχμάλωτο τους, άποτραθήγηκε άπ' την κατασκήνωσι.

Αυτό το έπεισόδιο άμως είχε δημιουργήσει τώρα στη Μεγάλη Καρδιά έναν άμειλικτο έγθρο, τόν Νεγού-Νουτάχ, κι' έναν θαθεία άφωσιωμένο φίλο, τόν νεαρό εκείνον Καναδό!...

Η ιστορία αυτού του νεαρού Καναδό ήταν άπλουσιτάτη: Μόλις πριν όλίγων έβδομάδων είχε φύγει από το χωριούδάκι του—έκει στον Καναδά—μαζί με τόν πατέρα του. Κατεβαίνοντας προς τά πλούσια εκείνα λιβάδια, για να κυνηγήσουν κάστορας με πανίδες, είχαν επί πολλές ήμέρες έπιτύχει μια λεία άθρονη, ή όποια θά τους έπέτρεπε να περάσουν τη χρονιά τους με κάποια άδεια σχετική.

Δυστυχώς, το μοιραίο εκείνο άπόνευμα, στήνοντας τις παγίδες τους στο ποτάμι, έπεσαν σε ένέθρο Κομαγών. Πατόσας και γιός άδύνητον άπελιπσιόμια, μά ό άριθμός νίκησε την άπελιπσία: Ο πρώτος σκετόθηκε καταστρωμένος άπ' τά κοντάρια των Έρυθροδέρμων, κι' ο δεύτερος, ο γιός, πιάστηκε σιγνιάλωτος. Και Κίριος όδτε τη φωνιά μαστύρια θά ύπεφερε άκόμη, στα χείνα τών άμειλικτων έγθρών του, άν δέν πρόφτανε να έπιέση αν θεία Πρόνοια ο ευεργέτης του και να τόν σώσει τόσο άπροσδόκητα!...

Μόλις έμαθε αυτές τις πληροφορίες η Μεγάλη Καρδιά, άκούμπησε τόν χέρι του προστατευτικά στον ώμο του Καναδό και τού έπτε:

(Άκολουθεί)

